

Gustav Strniša :

Harmonikar Binček

Drsa je stiskal pesti in prosil glavarja, naj mu prepusti Binčka, da se bo z njim poigral in se maščeval za vse tegobe, ki mu jih je prazadel. Upal je da ga bo dobil v roke in ga mučil.

Teleban ga ni poslušal. Mrk in razljučen je pograbil mladega godca, mu pogledal divje v oči in neusmiljeno zarenčal:

»Čuj svojo obsodbo! Nikoli več ne boš strašnega Telebana vlekel za nos! Štirje konji te bodo raztrgali in raznesli tvoje mlado telo na vse štiri vetrove!«

Razbojniki so soglasno potrdili obsodbo svojega višjega, ko jih je vprašal za njihovo mnenje.

Teleban si je gladil svojo gosto brado in še pripomnil:

»Ker smo pošteni sodniki, ti dovolimo, da si izbereš zadnjo željo, ki jo

ustrežemo vsem na smrt obsojenim! Če ti jo bomo mogli izpolniti, ti rade volje ustrežemo!«

Deček je bled in otožen pogledal okoli sebe:

»Da, zadnjo željo imam. Moja zadnja, iskrena želja je, da mi daste harmoniko, mojo ljubljeno zvesto spremlevalko, da bom še enkrat zaigral na njo po mili volji!«

»Počakaj!« je zarenčal poglavar, ki je postal zelo oprezen in previden, saj je slutil, da jih še vedno zasledujejo orožniki in zdaj še posebno oprezajo za njimi odkar so odnesli Binčka.

Poklical je k sebi straže in jih vprašal, če so videli kje kaj sumljivega.

Samo eden je omenil, da je zagledal blizu salovja slabo oblečenega vagabunda, ki je zbežal, ko ga je poklical.

»Dajte mu harmoniko!« je ukazal glavar.

Deček je vzel harmoniko v roke. To ni bila njegova ljubljenska, ki je ostala daleč v mestu. Razbojniki so to harmoniko nekje ukradli in so se z njo zabavali in skušali igrati.

Binček jo je preiskusil. Ni bila še pokvarjena. Ogledal si jo je od vseh strani in žalostno vzdihnil. Da, tri dni je že ždel med tolovaji, sestradali so ga in naposled obsodili na smrt. Šele zadnjo uro, je ukazal glavar, da so mu dali jesti.

Vse tri dni so dečka orožniki in detektivi skrbno iskali. Povsod okoli so za njim stikali, prisluškovali, upali, da začujejo kje zvok harmonike in se trudili na vse načine, da bi ga izsledili.

Potep, ki ga je stražar zagledal zadnji dan, je bil tudi preoblečen detektiv in samo njemu se je posrečilo, da je dospel s svojim policijskim psom tako daleč, da je našel pravo sled. Goro, če bi bila straža opazila psa. Takoj bi slutila izdajo in deček bi bil mrtev, preden bi priskočil kdo na pomoč.

Tolovaji so privedli konje na jaso, da izvrše svojo kazen. Za njimi je korakal Binček s harmoniko v roki in glasno in divje sviral. Še je upal na rešitev, čeprav je bilo to upanje kakor pojemaajoči plamenček drobne voščenske.

Glavar ga je opozoril, naj ne igra tako glasno, sicer mu bo vzel meh. Godec je pričel mileje, nežni proseči glasovi so privreli na plan.

Med tem so se zbirale skrivaj v gozdu temne postave, se skrile za drevje in skušale obkoliti tolovaje od vseh strani. Pot jim je naznanjala harmonika.

Mesečina se je smejala in se razlivala čez zelenje. Kakor po prosojnih valovih so plavali razbojniki z obsojencem, ki je postajal vedno bolj žalosten in obupan. Že se je v duhu poslavljalo od vseh svojih dragih. Še mu je misel splavala na skromno domače pokopališče v hribih ter poljubljala križ na materini gomili. Vedno tesneje mu je bilo. Smrt je stala pred njim vsa grozna in zagonetna in bled ji je strmel v obraz.

»Na licu mesta smo. Sodba je potrjena in umreti moraš!« je hripnil Teleban in dvignil desnico.

Že so pripravili konje in hoteli privezati dečka z rokami in nogami k štirim brzajočim vrancem, ki so jih imeli

skrite v dolini v neki soteski skoraj tik pod svojo votlino.

Tedaj je Binček začel brcati okoli sebe in divje kričati. Roparji tega niso pričakovali in razbojnik, ki ga je držal, ga je trenutno spustil. Stekel je. Že ga je hotel tolovaj pograbit, pa mu je roka omahnila. Dobro pomerjena krogla mu je zdrobila komolec.

Roparji so odreveneli in pograbili puške, a že so pričele deževati krogle od vseh strani.

»Bežimo!«

Poglarar in oni, ki niso bili preveč ranjeni, so brž pokazali pete, saj niso vedeli streljati kam, ker niso videli nikogar pred seboj. Hiteli so v svoj skriti brlog, toda prodreti so morali króg zasledovalcev in marsikdo se je še zgrudil preden je le neznatna četa s Telebanom vred prispela na varno v brlog, kamor si ponoči ni nihče upal za njimi.

Nekdo se je ljubeče nagnil nad Binčkom. Bil je pilot gospod Milan, ki se je sam ponudil in šel z orožniki iskat mladega harmonikarja. Dvignil ga je. Bil je samo opraskan in lahko ranjen v roko. Ležal je poleg Drse, ki je imel globoko rano na prsih, vendar je še živel.

Naložili so dečka in ranjene razbojnike na vozove in se vrnili.

Ko so drugi dan prišli grobokopi z lopatami, da bi mrtve tolovaje zagrebli, je bil gozd prazen. Pokonali so jih tolovaji sami, ker je tako ukazal Teleban, ki je kar divjal zaradi prevelike izgube svojih najboljših pajdašev.

Binčkova rana sicer ni bila nevarna, vendarle je zbolel. Sicer je bil utrjen, toda lakota, ki jo je preстал v razbojniškem brlogu, mokrota in strah pred smrtjo, vse ga je zelo zmučilo. Naposled pa še rana, ki ga je hudo skelela. Zgubil je precej krvi in je ležal v vročici kar več dni.

Ko se je zavedel in je nekoliko okrevaj, je takoj vprašal, kaj je z razbojniki.

Ko so mu povedali, da jih je mnogo padlo in so mu omenili, da je bil ranjen starec, ki je ležal poleg njega ter leži v bolnici kakor on, se je kar prestrašil, saj je po opisu spoznal Drso in prosil jih je, naj roparja pošlijejo kam drugam.

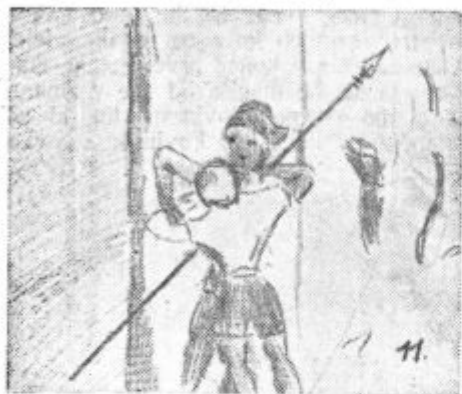
Dalje pribojajdi.

Doživljaji Jima v džungli

Spisal in risal Mitja Kraigher, star 11 let

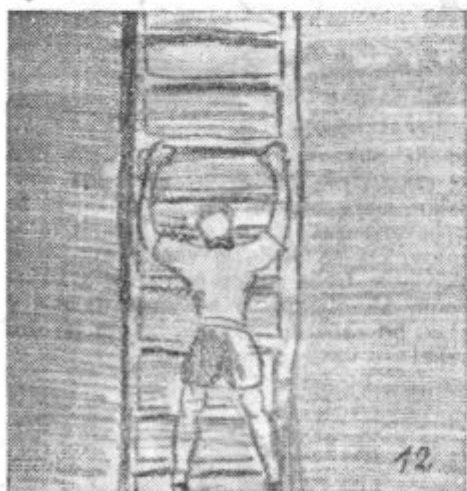
11.

Potem je zgrabil drugega stražarja za vrat in ga davil, dokler se ni onesvestil. Zdaj je bil vhod prost in Jim je zagledal pred seboj strmo lestvo.

12.

Lestva je slonela v rovu in Jim je hitro splezal po nji navzgor.

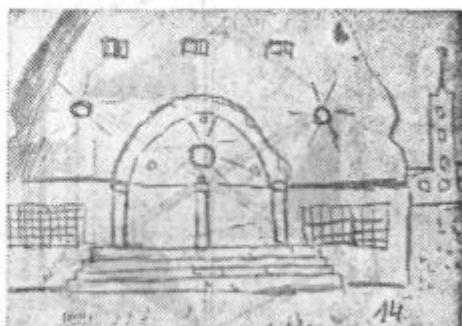
13.

Ko je prišel na vrh, je zagledal dolg hodnik z obokanim stropom in marmornatimi stebri.

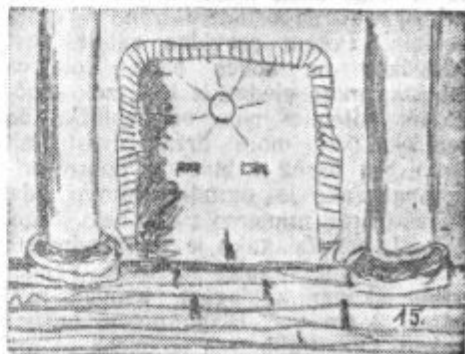
14.

Hodnik je vodil naravnost k svetišču boga Solca. Ves prevzet od krasote starinske stavbe je Jim za trenutek obstal.

15.

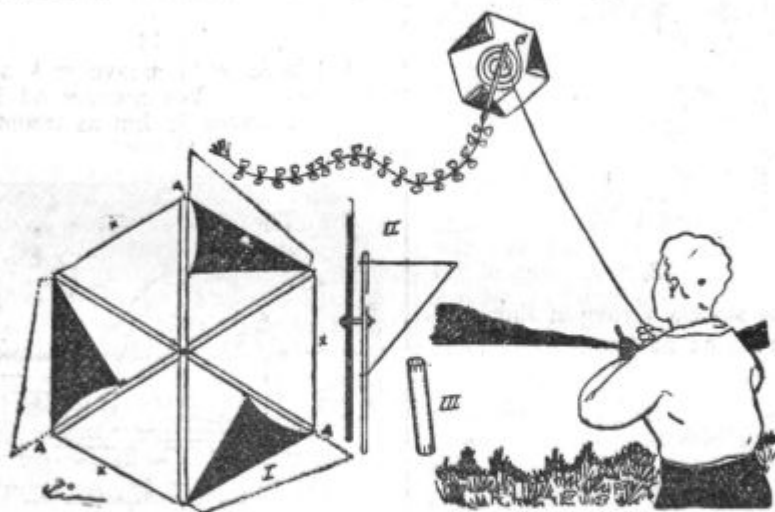
Jim se je slekel in zdaj ga je bilo le težko razločiti od Indijcev. Iz svetišča je slišal petje in molitve in hotel si je ogledati svečanosti, hkratu pa videti notranjost slovitega svetišča.

Zmaj, ki v zraku poje

Dvignil se bo ta zmaj ob prvem ugodnem vetru še letošnje jesen in se bo v zraku vrtel in ropotal, kakor mlin na veter. To bo zabava! Kar hitro na delo! Saj ga je lahko napraviti v poljubni velikosti. Zato pri tem navodilu ne navajam števil. Ogrodje napraviš iz treh enako dolgih lesenih palčic. Sredi vsake palčice navrtiš luknjo. Palčice položiš drugo na drugo in skozi luknjo pritisneš kovinasto cevko, ki je na vsakem koncu tako narezana, kakor kaže slika III. Cevka mora biti tako dolga,

pike na sliki kažejo, kje je treba pritisiti majhne gumbčke (stiskače), s katerimi pritrdiš privihane konce. Če te dele, ki so na sliki črni, pobarvaš rdeče ali v različnih živahnih barvah, bo zmaj posebno prikupen. Zdaj pa je še treba paziti, kako uravnaš palico, na katero je pritrjen zmaj. Dolga naj bo tako, kakor one tri, razdeliš jo v tri enake dele, nakar zavrtiš v konec prve tretjine luknjico; ta naj bo manjša od one v zmaju. Skozi njo porineš kovinast klin, ki se natančno prilaga v kovinasto cevko

da narezljani konici ravno še gledata izven čvrsto stisnjenih palic. Zarezani konici nato zaokreneš in potolčeš s kladivom, da držita palice skupaj. Potem moraš palice spraviti v takšno lego, kakor kaže slika I. Še enkrat potolčeš s kladivom, da ostanejo trdno v enaki razdalji. Potem previdno zabliješ šest žebličkov na konce palic. Polovica žeblička mora gledati iz lesa, zelo močno pa potegneš nato od žeblička do žeblička, vse mora držati čvrsto, nit mora biti okrog žebličkov dobro privezana. Tako je ogrodje gotovo, zdaj moraš izbrati primerno tanko belo blago. Slika I. pokaže, kako je treba odrezati. Z x označene stranice so ravne. Vendar pa ne skopari z blagom, temveč rajši odreži 2 cm več. Blago potem prišiješ ob nit. Ob ostalih treh stranicah pa prirežeš blago, kakor kaže slika Črne

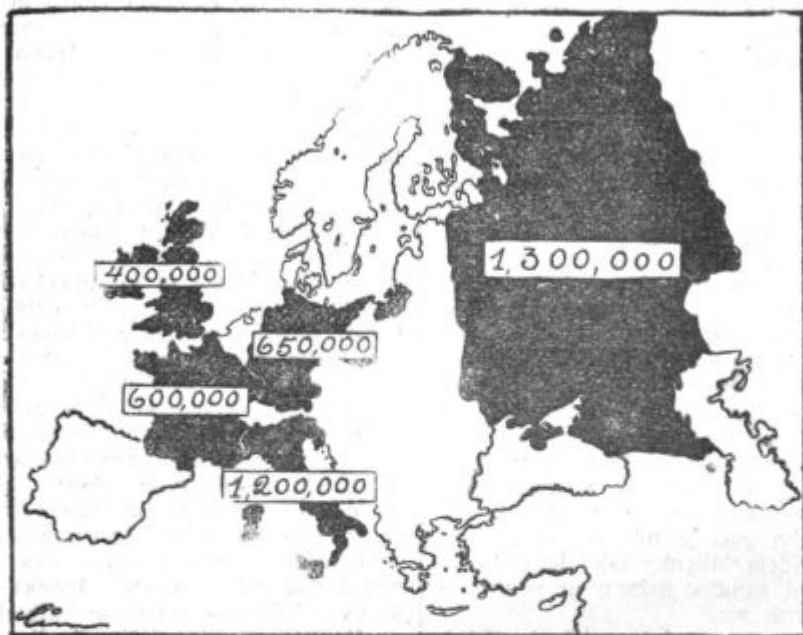
zmaja. Slika II. ti to pokaže. Črna črta je zmaj, trikotno pa je nakazana vrv, kakor mora biti privezana. Zmaju je še treba privezati pisan rep iz papirja in je gotov. Da se pa lažje vrti okrog svoje osi, jo je treba malce namazati z vazelinom ali oljem. Ko se zmaj dvigne v zrak, bo začel prepevati — e, to bo veselje!

Države, ki imajo največ vojakov

Morda prebiraš liste ali pa vsaj doma vedno čuješ, kako se pogovarjajo o vojni in vojskah. Pa bi rad vedel, koliko premorejo razne države vojakov. Pričujoča slika ti to pové s številkami. Na-

kje so potem še stroški za ladje, za letala, za tanke, za strelivo in drugo! V primeru vojne pa vpokliče Rusija 7.000.000, Italija 5.800.000, Nemčija 1.400.000, Francija 1.008.000 in Anglija 500.000 mož. Ju-

desni je Rusija, ki ima v mirnem času 1.300.000 mož pod orožjem, Nemčija 650.000, Francija 600.000, Anglija 400.000, Italija 1.200.000. Ogromni so izdatki teh držav že za samo prehrano in obleko, a

goslavija ima seveda neprimerno manjšo vojsko, ker je najbolj miroljubna država na svetu. S tem pa ni rečeno, da bi se koga baš. Močni smo — ne po številu, pač pa po junaštvu.

Ina Slokanova :

Greh

Dolgo je že bila bolna Milenkina mama. Noč in dan je ležala v postelji blein upadla, samo v njenih očeh, ki jih je bolezen napravila še večje in lepše, je gorelo življenje v vročem lesku, ki ga je netilo srce utripajoče v silni ljubezni do mile edinke Milenke in njenega očka.

Da je njena mamica bolna, zelo bolna ni mogla še prav razumeti Milenka, ker je bila še premajhna za dojetje žalostnih reči. Njeno življenje je bilo ko rožni popek v smehljajočem pomladnem jutru, ki mu je znan samo osvežujoči napoj biserne rose ne pa strahote ne-

viht. In zato je Milenka vsako jutro, ko je prišla mamici voščiti dobro jutro, zlezla k njej na posteljo, potem pa se je kot majcena igriva mačica stiskala k njej, skakala po postelji, vlekla mamo za lase in se ni niti najmanj spomnila, da to bolnici ne more biti prijetno. Mama pa tudi ni nič rekla, kajti preveč rada je imela svojo Milenko. In kadar je po obedu vprašala mama: »Si pojedla juhuco?« je Milenka vselej sveto pritrdila. »Da, mamica, vso sem pojedla.« In mama jo je pobožala po laseh in rekla: »Zelo pridna si, Milenka moja.« Pri tem ni Milenko prav nič zaboletela laž, kajti že od prvega dne, ko je mamica zbolela, ni Milenka več poskusila juhe, kajti ona

juhe nikoli ni marala. Ko ji jo je hotela kuharica Minka vsiliti, je vrgla Milenka žlico in krožnik po tleh, mamici pa je potem rekla, da je pojedla vso juho.

Neko dopoldne je obiskala mamo teta. Dolgo sta govorili z mamo, potem pa je vzela teta Milenko s seboj. Milenka je šla rada, ker je vedela, da se bo peljala z vlakom in da ima teta doma muciko, s katero se bo igrala. Pri teti se je Milenka igrala z muciko in jedla sladke stvari in dnevi so bežali kot pisani metuljčki.

Potem je iz mesta prispelo pismo in ko ga je teta prebrala, se je razjokala. Dvignila je Milenko v naročje, jo med ihtenjem poljubljala in pomilovala: »Ti sirotica mala, uboga, uboga Milenka.«

Milenka se je čudila. Gledala je prste, če ji teče kri, ker jo teta tako pomiluje, pa ni nikjer našla ranice. In je rekla teti: »Saj me nič ne boli.« Toda teta je kar naprej ihtela in jecljala: »Ti uboga, uboga, uboga...«

Popoldne sta se odpeljali nazaj v mesto in Milenka je gledala pisane travnike, ki so hiteli mimo okna vlaka in od veselja je ploskala z rokami.

Domov je prišla še vsa smehljajoča, prevzeta od lepe vožnje. Ko sta s teto vstopili v mamino sobo, je zavzeta obstala. Tako lepa je bila mama. Še nikoli ni videla Milenka tako lepe. Ležala je med samimi rožami in sveče so gorele okoli nje.

»Mamica, mamica! je poklicala Milenka in stekla k postelji. Toda teta jo je pridržala.

»Pusti mamico,« je rekla, »mamica spančka.«

»Spančka?« se je zavzelo dekletce, potem pa je po prstih ubogljivo odšla s teto iz sobe.

Toliko je bilo tisti dan pri njih ljudi. In vsem se je tako neznansko mudilo. In vsi so dvigali Milenko v naročje ter jo pomilovali, čeprav je venomer zatrjevala, da je nič ne boli.

Milenka se je čudila čedalje bolj. Le kaj pomeni vse to? Vsi ti ljudje in mamica med rožami. Po prstih se je večkrat splazila v sobo, kjer je ležala mamica, toda spala je še vedno. Vse tesneje ji je postajalo pri srcu. In zvečer, ko so prižgali luči, ni mogla vzdržati več. Vprašala je kuharico Minko: »Kdaj se bo mamica zbudila?«

Minko so zalile solze, zahtela je:

»Ubožica Milenka, tvoja mamica se ne bo zbudila nikoli več.«

»Nikoli več?« Milenka je široko razprla oči od začudenja.

»Ne, ne,« je ihtela služkinja, »in jutri bodo prišli črni možje in jo bodo odnesli.«

»Mamico bodo odnesli? Črni možje?«

Mlenki so zadrgetale ustne. Čeprav ni razumela vsega, vendar je vedela, da se je zgodilo z njeno ubogo, dobro mamico nekaj strašnega. Solze so jo oblije. Nič več ni spraševala. Sedla je na svojo pručko v kotu in premišljevala. In tedaj se je spomnila juhice in svoje laži. V srcu jo je zapeklo. To mora povedati mamici, da se ji je lagala, mora ji povedati, in čeprav spi, svojo Milenko bo čula.

Stekla je proti mamini sobi. Toda vrata so bila zaklenjena. Minka jo je vzela v naročje in odnesla v spalnico. Milenka se je otepala in silila k mami. »Molam k mamici, molam. Nekaj ji molam povedati.« »Jutri, jutri, ji boš povedala.« jo je tešila Minka in jo spravljala spat. Potem jo je pokrižala in utrnila luč. Dolgo, dolgo je še ihtela Milenka in klicala mamo, preden je vsa trudna in žalostna zaspala. Njeno drobno srcece je težila velika žalost in velik greh.

Ko se je zjutraj prebudila, je stal ob njeni postelji očka. V sami srajčki jo je dvignil iz postelje in rekel:

»Milenka, pojdi se posloviti od mame, preden za vedno zapusti naš dom.«

Odnese jo je v mamino sobo in jo nagnil nad mrtvo mater. Milenka se je krčevito oklenila mame in zahtela:

»Mamica, mamica moja, zbudi se, Milenka kliče. Ves mamica, jaz sem ti lagala, veliko, veliko lagala. Nikoli nisem papala juhice. Mamica, mamica moja zbudi se. Saj zdaj bom papala juho.«

Milenka je ihtela, ihtela. Mama pa se ni genila. Ni je pobožala po laseh kot vselej, ni odprla svojih velikih dobrih oči in se ji odpuščajóče nasmejala.

»Prepozno Milenka,« je rekel žalostno očka, »prepozno prosiš odpuščanja, zdaj mamica ne more odpustiti več.«

Milenka pa je še vedno ihtela. Sklepala drobne ročice in prosila:

»Mamica, mamica moja, tako lada sem te imela, zbudi se, odpusti mi!«

Tedaj pa so prišli črni možje, položili mamo v krsto in jo zabili.

»Pustite mamico, pustite jo, mamica je moja, moja!« je jokala Milenka.

Toda mrki možje se niso zmenili za njo. Dvignili so krsto na rame in jo odnesli.

Milenka je ostala sama in njeno drobno, ubogo srcece je bilo prepolno bridkosti in noleg nje ga je še težji greh. velik greh, ki mu ni bilo odpuščanja.

Jutrovčki pišejo

Alkohol in njegove posledice. Alkohol je strup za človeka. Koliko manj pobojev, umorov, tatvin in drugih hudodelstev bi bilo, ako bi ne bilo alkohola. Tako so pa umori na dnevnem redu. In kje je potem krivda? Alkohol! Časih razmišljam o družinah, kjer je oče prijatelj alkohola: oče sedi v zatohli gostilni, mati pa doma v baraki čaka z lačnimi otroki očeta. A ko se oče vrne domov začne razbijati in kleti. In takj prizori se ponavljajo vsak dan. In na koncu čaka pijanca smrt. Takšen je alkohol. Človek, ki je vdan alkoholu, ne je in samo pije, pije... in dostikrat je posledica alkoholnih pjač uboj, nato zapor in končno samomor.

Krušnik Vekoslav, dijak I. c. r. III. drž. gim. v Ljubljani.

Kaj mislim o vojni

Predpogoj vsakega dela v državi je mir, kajti ob vojni je skoraj vsak napredek nemogoč. Vsak rodoljuben človek stremi za tem, da čim več pomaga narodu, čigar član je. In s čim hoče koristiti svoji domovini, ako misli v srcu na maščevanje in kliče ter koprni po vojni, da bi se osvetil za brata, za očeta.

Le kakšne in kolike dobrote ima vojna? Vsak rodoljub bi na to vprašanje odgovoril: »Zelo, zelo malo in še to v primeri s slabostmi vojne, ko kapljica v morju.«

Marsikdo pa bi dejal, da se prav v vojni izumijo najboljša stvari in to zlasti v tehniki, ne zaveda se pa tega, da je vse to pripravljeno le za pobijanje ubogega ljudstva.

Tudi stari Rimljani so trdili, da med vojno modrice, boginje znanosti in umetnosti molčijo. S tem so hoteli reči, da se ob vojni ne more razvijati nobena stroka, ki nudi človeku izobrazbo.

Da pa je rek starih Rimljanov resničen, je dokazala svetovna vojna. Tedaj je zastalo vse ustvarjajoče delo in trpel je tudi pouk. V krajih kjer je razsajala vojna vihra, so bile šole razrušene, prebivalstvo je moralo bežati, drugod pa so spremenili šole v bolnišnice. Tako je bil pouk onemogočen, ker ni bilo šol ali pa ne pedagogov, ker so šli v vojno.

Ko pa je 1918. leta zavladal mir, so se vsi oddahnili. Tedaj se je začelo novo življenje, zlasti za nas Jugoslovane, ki

smo dobili svojo narodno državo.

Ob lepih sadovih 18 letnega miru, moramo le želeči, da bi mir, v katerem uspeva vse, neskaljeno še dolgo blagodejno vladal med vsemi narodi.

Večno pa bo mir zavladal na zemlji in bi se človeštvu nasmelnila sreča le tedaj, ako bi se ljudje zavedali, da so bratje med seboj.

Kuštín Nace, dijak II. drž. real. gimn.

Ljubljana, Podlimbarskega 17.

bšfip zbšfip bšfip umlhwy

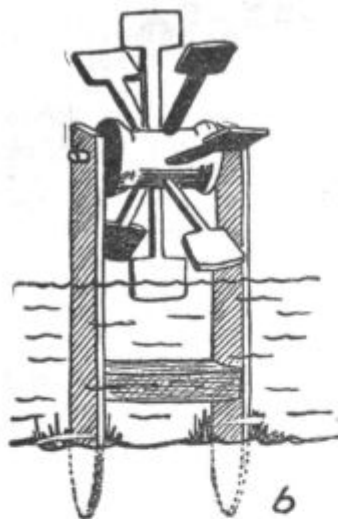
Dragi stric Matie! Kaj mislim o vojni? Nisem še tam bil, a kakor izgleda, še bom, saj sem še mlad, in sovražnikov imamo dosti. Pač pa sem slišal mnogo o vojni pripovedovat. Pripovedovanj ne bom ponavljal, ker bi bilo, sicer jako zanimivo, vendar predolgotrajno, posebno če bi hotel vse povedati, kako se je moj stric Viki vojskoval. Popisal bom le vtise, ki sem jih dobil iz raznih pripovedovanj.

Vojna mora biti nekaj groznega. Vražja iznajdba, da mori nedolžne ljudi. Pravijo: če so diplomati s svojimi lažmi in spletkami na koncu, se začne vojna, a laži se nadaljujejo. Pa se zbirajo moški, vzamejo orožje in municijo, ter gredo v dolgih pohodih v boj, vedno za »sveto in pravično« stvar. Tam se strelja, mori, lakoto trpi, misli na dom na polne lonce, na svoje. Ko je vsega konec, je konec tudi vojne. Eden je vedno zmagovalec, drugi premaganec. Zmagovalec stopi premagancu na vrat, in mu pove, da mora stroške plačati. Potem sta zopet prijatelja. Tako mi je pravil stric Viki.

Po vojni se začne drugi del, nekrnavi del vojne. Vojna z jeziki! V gostilnah, pri vinu, pri čaju, pri pivu! Vsak udeleženec je bil največji junak na vojni. Le njegovim junaškim činom se mora domo vina zahvaliti, da je srečno končala sicer brezupni boj. In če je nesrečno končala, je krivda v tem, da njega odločilnem trenutku zraven ni bilo. Tudi mi je pravil stric Viki. Lepo Te pozdravlja Tvoj

Vidmar Marjan, dijak IV. razreda drž. real. gimn. Maribor, Prešernova ul. 11.

Enostaven mlinček

napraviš, če ga zgradiš iz valjčka, na katerem je bil navit sukanec, in pa iz zabojčka, v katerem so bile cigare. V valjček vtakneš lopatice, kakor je to nakazano na sliki, valjček sam pa podaljšaš z osjo, ki jo nosita dve stranici, zabiti v tla. Poizkusi to igračo in zabaval se boš pri studencu.

Manica:

Kuhana in pečena

Ko se je ribniški Jurek nekoč mudil na potovanju, je naletel nekje na moža, ki je prodajal ribe. To je bilo za Jureka nekaj čisto novega, kajti rib ni videl še nikoli. Cvenka mu ni ravno manjkalo in ker so mu bile ribice všeč, je eno kupil in vprašal, če so te živalce užitne.

»Pa še kako so okusne,« je hvalil prodajalec. »Lahko jih ocvreš, skuhaš, spečeš, kakor želiš!«

»Hm, hm,« zacmoka poželjivo Jurek. »Ali so kmalu gotove za želodček?«

»Zelo hitro. Skoro bi rekel, komaj da dobro vidiš ogenj, pa jih že lahko pohrustaš.«

S tem je možak seveda hotel povdariti, da je riba, pa naj si jo pripravimo na katerikoli kuharski način, kaj hitro gotova za na krožnik. Jurek ga je pa, kajpak, razumel čisto po svoje.

Ves vesel in dobre volje gre z ribico dalje. V tem se zmrači. Jurek prikoraka mimo nekega tolmunca prav tedaj, ko vziide izza hriba polna luna

Brž potegne ribico iz torbe in kazaje na luno, ji prijazno govori:

»Živalica, ali vidiš ogenj? Le poglej ogenj, le! — No, zdaj upam, da si že pečen!«

Pri tem mu prsti nekoliko popustijo, spolzka ribica porabi ugodni trenutek in — čof v tolmun.

»Grda spaka,« zakriči v sveti jez Jurek, »saj sem te vendar spekel, ti se pa menda hočeš še skuhati — naka! Tako se pa ne gremo!«

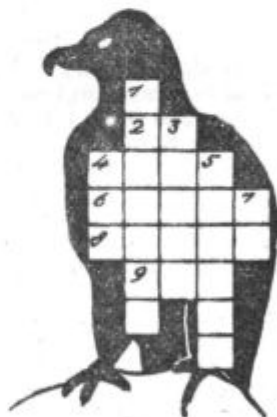
Urno skoči v tolmun in hlasta z rokami po blatni vodi. Po naključju zgrabi neko žabo in jo tako stisne, da reva obupno zakvaka.

Jurek pa misleč, da ima ribo v roki, se glasno začudi:

»Prešmentana žival! Saj si vendar kuhana in pečena in še te ni konec!«

To rekši, pomaš žabo v usta in pohrusta.

Križanka „Orel“

Vodoravno: 2. reka v Rusiji; 4. kos šolskega pohištva; 6. tiskovna enota; 8. Kraj na Hvaru; 9. cvetni list.

Navpično: 1. kraj v Savinjski dolini; 3. pijača; 4. obdelan kos lesa; 5. po- točna riba; 7. pritrčilnica.

